

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank Amsterdam — Wykładnia art. 45 TFUE, art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, s. 2), art. 71 rozporządzenia Rady (WE) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) i art. 65 oraz art. 87 ust. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166, s. 1) — Całkowicie bezrobotny pracownik przygraniczny — Prawo do świadczeń w państwie członkowskim miejsca zamieszkania — Pracownik, który zachował więzi osobiste i zawodowe w państwie członkowskim ostatniego miejsca zatrudnienia, w którym ma najlepsze szanse na reintegrację zawodową — Państwo członkowskie odmawiające, na podstawie ustawodawstwa krajowego i jedynie z powodu zamieszkiwania na terytorium innego państwa członkowskiego, przyznania temu pracownikowi świadczenia z tytułu bezrobocia

Sentencja

- 1) W następstwie wejścia w życie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 988/2009 z dnia 16 września 2009 r., przepisów art. 65 tego rozporządzenia nie należy interpretować w świetle wyroku Trybunału z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie I/85 Miethle. W odniesieniu do całkowicie bezrobotnego pracownika przygranicznego, który zachował z państwem członkowskim swojego ostatniego miejsca zatrudnienia więzi osobiste i zawodowe tego rodzaju, że to właśnie w tym państwie ma on największe szanse na reintegrację zawodową, ów art. 65 należy interpretować w ten sposób, że pozwala on takiemu pracownikowi na dodatkowe oddanie się do dyspozycji służb zatrudnienia tego państwa członkowskiego nie w celu uzyskania w tym państwie zasiłku dla bezrobotnych, lecz wyłącznie w celu skorzystania z usług pomocy w przekwalifikowaniu.
- 2) Zasady dotyczące swobodnego przepływu pracowników, zawarte w szczególności w art. 45 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie ostatniego miejsca zatrudnienia odmawiało, zgodnie ze swoim prawem krajowym, całkowicie bezrobotnemu pracownikowi przygranicznemu, mającemu w tym państwie największe szanse na reintegrację zawodową, przyznania zasiłku dla bezrobotnych w oparciu o uzasadnienie, że pracownik ten nie zamieszkuje na jego terytorium, ponieważ zgodnie z przepisami art. 65 rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 988/2009, właściwym ustawodawstwem jest ustawodawstwo państwa członkowskiego miejsca zamieszkania.
- 3) Przepisy art. 87 ust. 8 rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 988/2009, mają zastosowanie do całkowicie bezrobotnych pracowników przygranicznych, którzy — biorąc pod uwagę więzi osobiste i zawodowe zachowane przez nich w państwie członkowskim ostatniego miejsca zatrudnienia — otrzymują od tego ostatniego państwa świadczenia z tytułu

bezrobocia na podstawie ustawodawstwa tego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 71 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 592/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 2008 r.

Pojęcie „sytuacja niezmienną” w rozumieniu art. 87 ust. 8 rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 988/2009, należy oceniać w nawiązaniu do ustawodawstwa krajowego z zakresu zabezpieczenia społecznego. Do sądu krajowego należy zweryfikowanie, czy pracownicy tacy jak M.A. Peeters i J.G.J. Arnold spełniają określone w tym ustawodawstwie przesłanki ubiegania się o wznowienie wypłaty świadczeń z tytułu bezrobocia, które to świadczenia były im wypłacane na podstawie tego ustawodawstwa, zgodnie z art. 71 rozporządzenia nr 1408/71, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem nr 118/97, zmienionego rozporządzeniem nr 592/2008.

(¹) Dz.U. C 355 z 3.12.2011

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg — Niemcy) — Novartis Pharma GmbH przeciwko Apozyt GmbH

(Sprawa C-535/11) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Procedura wydawania pozwoleń — Wymóg uzyskania pozwolenia — Pojęcie produktów leczniczych „wyprodukowanych” przez zastosowanie pewnych procesów biotechnologicznych określonych w pkt I załącznika do tego rozporządzenia — Operacja zmiany opakowania — Przeznaczony do iniekcji roztwór rozprowadzany we fiolkach jednorazowego użytku zawierających objętość roztworu leczniczego większą niż rzeczywistość wykorzystywana do celów leczenia — Zawartość takich fiolek umieszczona w części, na podstawie wystawionej przez lekarza recepty, w gotowych do użytku strzykawkach w ilości odpowiadającej przepisany dawkom, bez zmiany produktu leczniczego)

(2013/C 156/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Novartis Pharma GmbH

Strona pozwana: Apozyt GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht Hamburg — Wykładnia załącznika do rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiającego wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiającego Europejską Agencję Leków (Dz.U. L 136, s. 1) — Zakres pojęcia „hergestellt” („wyprodukowane” w polskiej wersji) zawartego w pkt 1 wspomnianego załącznika — Ewentualne objęcie przelewania produktu leczniczego w płynie z oryginalnego pojemnika do jednorazowych strzykawk

Sentencja

Działalność taka jak będąca przedmiotem postępowania głównego, o ile nie prowadzi do zmiany danego produktu leczniczego i jest wykonywana wyłącznie na podstawie indywidualnych recept przepisujących takie operacje, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego, nie wymaga uzyskania pozwolenia na wprowadzenie do obrotu na mocy art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiającego wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiającego Europejską Agencję Leków, lecz pozostaje w każdym razie objęta przepisami dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej dyrektywą 2010/84/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2010 r.

(¹) Dz.U. C 13 z 14.1.2012.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 21 marca 2013 r.
— Komisja Europejska Republice Włoskiej

(Sprawa C-613/11) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Pomoc udzielona przez Republikę Włoską na rzecz sektora żeglugi w Sardynii — Decyzja 2008/92/WE Komisji stwierdzająca niezgodność tej pomocy ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie od beneficjentów — Niewykonanie w wyznaczonym terminie)

(2013/C 156/14)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky i D. Grespan, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierana przez S. Fiorentina, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie wszystkich

przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do art. 2 i 5 decyzji 2008/92/WE Komisji z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Włochy na rzecz sektora żeglugi w Sardynii (Dz.U. 2008, L 29, s. 24) — Wymóg bezwzględnego i skutecznego wykonywania decyzji Komisji — Niewystarczający charakter procedury odzyskania omawianej bezprawnie przyznanej pomocy.

Sentencja

1) Nie przyjmując w wyznaczonych terminach wszelkich środków koniecznych w celu odzyskania pomocy państwa uznanej za bezprawnie przyznaną i niezgodną ze wspólnym rynkiem w art. 1 decyzji Komisji 2008/92/WE z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Włochy na rzecz sektora żeglugi w Sardynii, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 i 5 tej decyzji.

2) Republika Włoka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 32 z 4.2.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München I — Niemcy) — Karl Berger przeciwko Freistaat Bayern

(Sprawa C-636/11) (¹)

(Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 — Ochrona konsumentów — Bezpieczeństwo żywności — Poinformowanie opinii publicznej — Wprowadzenie do obrotu środka spożywczego nienadającego się do spożycia przez ludzi, jednak niestanowiącego niebezpieczeństwa dla zdrowia)

(2013/C 156/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht München I

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Karl Berger

Strona pozwana: Freistaat Bayern

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht München I — Wykładnia art. 10 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31, s. 1) — Zakres zastosowania *ratione temporis* — Przepisy krajowe dopuszczające poinformowanie opinii publicznej w przypadku wprowadzenia do obrotu środka spożywczego nienadającego się do spożycia i wzbudzającego wstręt, jednak niestanowiącego konkretnego niebezpieczeństwa dla zdrowia